

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.132/2014/4.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. március 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. január 27. napján kelt 24.B.61/2013/37. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 9 (kilenc) évre súlyosítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 4000 (négyezer) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék elsőfokú határozatával emberölés bűntettének kísérlete Btk. 160. § (1) bekezdés) miatt 7 év börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott büntetésének kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében.

Másfelől a vádlott és a védő enyhítés céljából terjesztettek elő jogorvoslatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.76/2014/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelését, egyéb részekben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyész a vádhatósági fellebbezést fenntartva az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlott büntetéseinek súlyosítását indítványozta.

A védő elsődlegesen enyhébb minősítés, életveszélyt okozó testi sértés megállapítását, a maradandó fogyatékoság okozásának mellőzését, valamint a büntetés enyhítését kérte. A vádlott felszólalásában megbánását hangoztatta.

Az ügyészi fellebbezés igen, a védelmi jogorvoslat nem alapos.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A törvényszék a bizonyítási eljárást igen részletesen, a perrendi szabályok maradéktalan betartásával, példaértékűen alaposan folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan relatív hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárná. Ezzel szemben a nem vitásan bonyolult eljárásjogi rendelkezések helyes értelmezése és precíz alkalmazása volt tapasztalható.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logikai szigorú szabályai szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a vádlotti vallomásokat, a cselekményről közvetlenül és információt szerző tanúk vallomását, mint ahogy a tárgyi jellegű, okirati bizonyítékokat és a megalapozottnak tekinthető szakértői bizonyítás anyagát is. A vádlott a bűncselekmény elkövetését beismerte, mely beismerő vallomást a tanúvallomások, a helyszín adatai és az orvosszakértői vélemény is megnyugtatóan alátámasztottak. Nem merült arra nézve érdemi adat, hogy a bűncselekményt, más, vagy a vádlott másként követte volna el. Az elsőfokú bíróság által hibátlanul értékelt bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, és kétséget kizáróan bizonyítják a tényállásban foglaltakat. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is részletesen teljesítette.

A cselekmény elkövetése, 2012. június 21-e után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). Az ítéltáblának elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, vagy az 1978. évi IV. törvényt (régi Btk.) kell-e alkalmazni (BH2005.377). A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a vádbeli bűncselekmény büntetendősége nem szűnt meg az új törvényben és nem változott a büntetési tétel sem. A régi és az új törvény is tartalmazza a középértékes büntetéskiszabásra vonatkozó előírást. Ugyanakkor az

elbíráláskor hatályos Btk. a feltételes szabadságra vonatkozó szabályok enyhülése folytán mégis enyhébb elbírálást tesz lehetővé. A Btk. 38. § (2) bekezdése alapján, ugyanis ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap, szemben az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdésével, mely szerint az irányadó börtön fokozatnál a büntetés háromnegyed részének letöltése után nyílt meg a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége. A Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása ekként alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására. A kúriai iránymutatásnak megfelelően így, eltérően a bírói gyakorlatban is megjelenő dogmatikai állásponttól (Nyíregyházi Törvényszék 2.B.876/2012/19.), a feltételes szabadságról szóló rendelkezés nem kizárólag olyan végrehajtási kérdés, mely kívül esik a büntetéskiszabáson. E jogi állásponttal szemben jogtudományi és dogmatikai érvek ugyan felhozhatók, de az ítélőtábla megítélése szerint a jogegység érdekében a Kúria iránymutatását ellenkező, kötelező erejű norma meghozataláig követni kell (Debreceni Ítélőtábla Bf.II.871/2013/8.). A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság az új törvényt az elsőfokú bíróság álláspontját osztva enyhébbnek ítélte, és azt vette ítélezése alapjául.

A törvényszék helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat (BJE) I/A. és I/B. pontjában foglaltak szerint a feltárható alanyi és tárgyi tényezők tükrében az elsőfokú bíróság megalapozottan rögzítette a vádlott ölési szándékát. Ezt ugyanis a vádlott által használt eszköz, a kifejtett erőhatások száma és mértéke, a támadott testtájék, az okozott életveszélyes sérülés, az ölési jelentések tétele, valamint a vádlottnak a cselekmény utáni magatartása, szándékának szöveges üzenetben való megerősítése egyértelműen alátámasztja. A fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával eltérően, a vádlott terhére az egyenes szándékot kell megállapítani. A kifejtett erőhatások száma és intenzitása, valamint az ölési kijelentések és a szándék kitartó volta, melyet az utócselekmények is jeleznek, azt igazolja, hogy a vádlott az elkövetéskor ki akarta oltani a sértett életét. Ennyiben kellett helyesbíteni az első fokú ítélet indokolását, osztva az ügyészi érveket.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta. Az indokolást e részben nem kellett módosítani. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a törvényszéki jogi álláspont mellett az eshetőleges szándék enyhítené a büntetést. Az elsőfokú bíróság a súlyosító körülményeknek nem tulajdonított megfelelő nyomatékot, ezáltal a vádlottal szemben - nem indokolva, hogy miért tért el jelentősen a büntetési tétel középértékétől - eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki. A kísérlet befejezett és közeli, ezért enyhítő hatása csekélyebb, másfelől a vádlott előélete, valamint a sérülések maradandó fogyatékossgát okozó volta a büntetés súlyosítását teszik szükségessé, ezért a másodfokú bíróság a 7 éves tartamú szabadságvesztést büntetést 9 évre felemelte, utalva rá, hogy jelentősebb eltérésre nincs indok a büntetési tétel középértékétől. Ehhez igazodva súlyosította a közügyektől eltiltást is. E büntetés már tett arányos, és alkalmas a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok, valamint a Btk. 80. § (1), (2) bekezdésében megfogalmazott büntetéskiszabási elvek érvényre

Kiadó.